

**Et mærkværdigt Syn,
Som i Aaret 1837 blev seet
af**

**Drengen
Knud Knudsen Snortumsmarken
i Røens Annex til Slidre
i Valdres.**

**Efter Drengens egen Fortælling nøiagtig frem-
stillet i nærværende Vise.**

**Mange skal rense sig og klare sig og prøves, og de
Ugudelige skal handle ugudeligen, og ingen af
De Ugudelige skal forstaae det; men de, som
undervise (Andre) skal forstaae det.**

Dan. 12, 10. 11.

Prøver alle Ting, og beholder det Gode.

1 Thess. 5, 21.

Trondjem, Trykt af T. A. Høeg.

Mel. O Kiære Sjel! Frygt aldrig, etc.

Ved Joels Mund, saa siger Gud:

Han ved sin Aand vil gyde ud

Udi de sidste Dage:

Sønner og Døttre skulle spaae

Eller udlægge og forstaae,

Og Herrens Ord fremdrage,

Som det ham monn' behage.

2. Dernæst det staaer, han ogsaa vil

Os andre Tegn og sende til,

De samme aabenbare:
De Unge skulle Syner see,
De Ældre ogsaa drømmende
Guds Vei og Raad erfare,
Og andre dem forklare.

3. Paa Jorden er stor Sikkerhed,
Man hører raabe: ”Her er Fred,
Og her er ingen Fare!”
Paa Herrens Ord ei gives Agt,
Og paa hvad os deri er sagt;
Thi vil han os advare,
Og Syner aabenbare.

4. I Aaret atten hundrede
Og syv og tretti monne skee
- En Dreng i Sygdom falder.
Han blev en Dag ret meget svag;
Men det var saa Guds velbehag;
Han dennem aabenbarer;
Hvad Drengen selv forklarer.

5. Om Natten jeg paa Sengen laae,
Og Søvnens mig var falden paa,
Det klemte haardt mit Hjerte;
Det blev saa svart en liden Tid,
Ret som jeg var i Dødens Strid:
Jeg følte megen Smerte
Af Sting omkring mit Hierte.

6. Hvad derpaa monne med mig skee,
Og hvad mig Gud har ladet see,
Det jeg nu skal udsige;
(Men, om jeg var i Legemet,

Eller min Aand var uden det,
Det veed jeg ingenlunde
– Kun Gud kan det udgrunde).

7. Jeg blev da ført ret hastig bort.
Og stilledes saa for en Port,
Som var hel Skjøn at skue.
Paa venstre Haand jeg ogsaa saa
En anden Port, som der mon' staa,
Hvorfor jeg maatte grue,
- Ak! Den var fæl at skue.

8. Den Skjønne Port for mig opgik,
Saa at jeg der intræde fik,
- En Engel mig veiledte
Endnu gjennem Døre to,
Saa kom jeg ind i deres Boe,
Som er i Aanders Rige.
Jeg dennem vil beskrive.

9. Paa høire Haand var idel Fred;
Der saae jeg Himlens Salighed
Og de udvalgtes Glæde.
Men paa den venstre jeg og saae
Afgrundens Røg der at opgaae
Af Svovelsøens Qvide,
Hvor de Fordømte lide.

10. Jeg fik og Satan selv at see
I Lignels' som et Menneske,
Hans Haar var idel Orme.
Han opkom af Afgrundens Vraa
- Et rædsomt Syn i ham jeg saae.
- Ak! det mit Hjerte krænker

Saa tidt, jeg derpaa tænker.

11. Jeg trende Piger og blev vaer,
Som meget Stadslig klædte var,
Hvoraf de sig hovmode.
Dem Satan eftergribe lod;
Thi meget nær de derhos stod,
Hvor jeg fik ham at skue
I Røg og Damp og Lue.

12. Dernæst til høire Kant jeg saae:
Der saae Christi Kors at staae
Med meget andet mere.
Guds Rige, der var deelt i tre
Afdelinger, jeg og fik see:
Der Grader var i Glæden,
Saavel som herligheden.

13. Den hellige Treenighed,
Jeg og fik see paa samme Sted
Med herlighed omgiven.
Jeg hørte Himlens Frydesang;
Det var en saadan Lyd og Klang,
som jeg ei kan udsige:
Den var foruden Lige.

14. Jeg saae der Engle du at gaae,
Som ind ogjen ledsage maa
Salig Afdødes Sjæle.
Der de kom ind, Gud reiste sig
Og gav tilkjende visselig:
At de monn' ham tilhøre,
Og meget nær anrøre.

15. Og Børn, der vare døde smaae,
Jeg herligheden saae:
De der de Største vare.
Jeg Mange før ei seet har,
Men spørger ikke: hvo de var?
Thi alt jeg vidste nøie,
Som der kom for mit Øie.

16. Derefter, ak! Da fik jeg see
Den Mørke Port sig aabnede,
Fordømte der indførtes.
Der de da foer i Søen ned,
Den hellige Treenighed,
Sit Ansigt for dem skjulte,
Men Djævle med dem fulgte.

17. Dernæst jeg saae desligeste
En Lignels' for hvert Menneske,
Som er paa Jorderige.
Paa disse Billeder man saae,
Samt Stolen, som derhos monn' staae,
Hvad hver, som er i Live,
Paa Jorderig bedrive.

18. Naar Mennesket til Livet kom,
Fik der dets Billede sit Rum,
Og først var Alle lyse;
Det siden mørknes Aar for Aar,
Alt som det frem i Synden gaaer,
Og flyttes til den Side,
Hvor der er Vee og Qvide.

19. De grove Laster jeg og saae,
Samt hvordan det med dem monn' gaae,

Som Naadens Tid misbruge
Til utugt, Drik og Klammerie,
Meeneed, Falskhed og Tyverie,
Hvo slige Laster drive
Ildgnister fra sig give.

20. De, som Guds Navn vanhellige
Ved Banden fik jeg og at see,
At de et Skridt henflyttes
Til Svovelsøens Ak og Vee
For hver en Gang de bandede.
Gid hver det ville høre
Og Sligt ei mere gjøre.

21. Jeg saae og dem som dandsede,
At Ilden fra dem gnistrede
For hvert et Trin de gjorde;
Men Spillemanden overalt
Fra honnem idel Gnister faldt,
Thi Andre han forleder
Til Synd og Syndens Glæder.

22. I Vægt og Maal, hvo falskelig
Ved slige Ting udøve Svig
Fra dem og faldt Ildgnister.
Og dem, som sad i Spillelag
Gik Ild og Stank for hvert et Slag;
Thi see vi, det er ilde
ved Sligt vor Tid at spille.

23. Et Bord jeg ogsaa fik at see,
Hvor nogle sad og handlede,
Og sine Penge talte.
Og de, som tabte, gik derfra,

De lyser' blev; men hine sad
Igjen i Mørket glade,
Forstode ei sin Skade.

24. De, som mon unødvendig gaae
Paa Søndagen, jeg dennem saae
Paa Bredden der at løbe
Saa nær, at Ilden fra dem gik
For hvert et Trin; thi saadan Skik
Vor Herre ei kan lide,
Det agte hver og vide.

25. Og de, som falskt aflægge Eed,
Sad rolig paa Dødens Bred,
De intet agted' mer:
De vare mørke overalt,
Men, naar de ned i Søen faldt –
Ild, Røg og Damp opkomme,
Saa strænge er' Guds Domme.

26. De, som Foragt mod Andre bær,
Med spodske Miner til dem seer,
De meget mørke vare.
Og de, som ei fornøiet var,
Ildflammer i sin Mund de bar.
Det hver for sig betragte,
Og paa sit Levnet agte.

27. Tænk ei! Det kun var dem, jeg saae,
Som nærme sig Afgrundens Braae,
Og lide Qval og Pine;
Nei! alle, som i Naadens Tid
Ei gjør alvorlig Bedrings Flid,
Guds Børn ei kunne være,

- Det vi af Skriften lære.

28. Naar et uomvendt Menneske
Bortdøde, faldt dets Billede
Med Stolen i Afgrunden;
Da var der ingen Redning meer,
- Thi hvis det ei i Tiden skeer,
Man angre vil forsilde,
At man har handlet ilde.

29. Vel Nogle meget mørke var,
Men, der de Sorg for Synden har
Og sig til Gud omvendte,
Igjen de bleve lysere,
Dog ei med saadan Glands, som de,
Der ei har Synd bedrevet
Og ei i Mørke levet.

30. Mig Engelen tiltalte saa:
Om nogen lidet have maa,
Og Fattige vil give,
- Det Herren Gud behage vil.
Men, hvo, som Handen lukker til:
En gru'lig Synd begange
– Det agtes ei af Mange.

31. Jeg saae dem, som arbeidede
Paa Herrens Ords udbredelse
Med Skrivning, Trykning, Tale:
De skjønnede var og skinnende.
De derimod, som søgende
Al Syndig Daad at fremme:
Guds Vrede monn' fornemme.

32. Saa Englens Tale ogsaa lød:

Der var engang en skræksom Død,
Som han den Sorte kaldte;
Da Sjele kom saa fort herind,
Som Løv affalder for en Vind,
– og endnu – monn' han sige
– En saadan Død skal blive.

33. Mig Engelen tiltaler sidst:

Nu har jeg Dig alt dette viist,
At Du skal det forkynde.
Undskyldning gjorde jeg paa Stand,
At jeg det ei erindre kan.
Han svarer sammesinde:
Dertil du hjælp skal finde.

34. Saa Drengen kan fortælle hver,

Og, at det alt sandfærdigt er,
Tør Gud til Vidne kræve.
O! Gid Enhver vil agte paa
Hvad for en Vei han monne gaae,
Og i hvad Tid vi ere.
Gud Alle naadig være!

Efterord.

Det i forestaaende Sang fremstillede Syn blev seet af en Dreng, der kun var 10 Aar gammel. Da Synet ho vedsagelig er overeenstemmende med den hellige Skriffs Prophetier, Forjettelser, Lignelser og Trusler om den Evige Saligheds- eller Fordømmelses-Tilstand; da den saaledes ei er stridende mod Religionens Sandheder eller Guds og Menneskenes Love, eller, saavidt Skjønne, kan

i nogen henseende virke til Skade, om det kommer for
Lysset: saa finder man intet til hinder for dets Trykning.
Man kunde ved at lade det trykke faae det mere udbredt,
hvorved Enkelte – dette er nedskriverens haab – kunne
bringes til Eftertanke. Randsage vi os selv, dyrekjøbte
Medforløste! Da staaer det desværre! Ikke saaledes til
med os, som det skulde og burde. Desbedre var det,
om det var anderledes; men vi maae bekjende: at der
er intet godt og fuldkomment hos os. Det Gode, vi
skulle gjøre, forsømme og efterlade vi, og Synden –
dette Ukrud fra Helvede – den tjene vi uden at vide det
baade med Legeme og Sjel. Er dette sandt, og hvo tør
nægte det uden at være en aabenbar Løgner, saa trænge
vi visselig ogsaa til at vækkes af Syndens Søvn. Ak!
Hvor mange ere vel ikke de, som med hiin Ulykkelige ei
ville høre eller troe Moses og Propheterne, men tilbringe
Naadens Tid til egne Lysters og Begjærligheders Til-
Fredstillelse? Elendige, ja i Sandhed elendige ere vi.
Voore aandelige Øine ere desværre! Ligesom Synet skulle
være dem berøvet: Vi see ei hvad som tjener til vor Fred.
Aarsagen til denne vor jammerlige Forfatning søges for-
giæves i Uvidenhed, Vandkundighed, falsk Lærdom eller
vrang Gudstjeneste: den søges og findes derimod i os
selv, i vort eget fordærvede Jeg. Vi have alle i Adam
tabt Guds Billede, den medskabte Viisdom og Hellighed,
og derimod arvet Synd, og ere blevne blinde, vanhellige
og gjenstridige. Intet Under er det derfor, at det staaer
saa slet til med os, og end elendigere vil vor aandelige
Tilstand blive, om vi forsømme naadens dyrebare Tid
og ikke agte paa saa stor en Saliggjørelse. Derfor, min
Broder eller Søster! I hvis haand disse Blade komme,
prøv dig selv! Umag dig ei med unyttig Grublen over
Indholden af ovenstaaende Sang, undersøg derimod al-
tid din egen aandelige Tilstand; thi Grublen vil her være

aldeles forgiæves. Om vi end fortiente at kaldes ”verds-
lig Vise og Skriftkloge, ” og vare vi i Besiddelse af al
Menneskelig Lærdom: vi kunne – som naturlige Men-
nesker – ei fatte, hvad der hører Guds Aand til. For-
giæves ville vi søge at overbevise os selv om, enten dette
Syn er en virkelig Tildragelse, Drøm eller Phantasie,
og kunde vi end bringe det saavidt, vor Sjels Tilstand
ville derved ei blive bedre. Lader os hellere sukke til Gud
om hans Aands Oplysning, og med hiin Apostel prøve
alt og beholde det Gode, tage Fornuften fangen under
Troens Lydighed, og endelig betænke, at Herren bruger
mange Midler for at opvække og kalde os til at søge Sa-
lighed. – Derfor

O, kiere Siel! Som lever da
I Verdens sidste Ende,
Der færdig staaer med Sodoma
Hvert Øieblik at brænde;
Du, som har drevet Tiden hen
I mange slemme Synder,
Og muligt nu med dem igien
Din Levedag begynder.

Betænk, betænk! Hvor hastig gik
De Andre Naadedage!
Hvad! Om der ei var Øieblik
Nu meer for dig tilbage?
Og er der skjønt en liden Stund
Endnu for dig i vente,
Saa tænk! Du har saa stort et Pund,
Og end slet ingen Rente.

Fald ned med ydmyg hiertens Bud
For naadens Stol og Throne,
Og bed, at Gud for Jesu Blod
Vil Lade sig forsone:
At du herefter hedre maa

Din Naadetid anvende,
Og ved dit Livets Aften faae
En sød og salig Ende.